

Πρόλογος

Τυχαίο; Σίγουρα. Το 1985 ο πρώην πρωθυπουργός και καταξιωμένος φιλόσοφος Παναγιώτης Κανελλόπουλος μου δίνει την πρώτη συνέντευξη, που θα αποτελέσει την αρχή της βιογραφίας του. Είκοσι πέντε χρόνια αργότερα ο πρώην πρόεδρος της Δημοκρατίας Κωστής Στεφανόπουλος ανάβει πράσινο και δίνει το ΟΚ για τη δική του βιογραφία.

Γέννημα-θρέμμα κι οι δυο της Αχαΐας, άφησαν, ο καθένας από το δικό του μετερίζι, τη σφραγίδα τους στη νεότερη πολιτική ιστορία του τόπου. Κοινά χαρακτηριστικά η ευγένεια και το πείσμα, το ήθος και η ταπεινότητα, η εργασιομανία και η υπευθυνότητα. Στην ίδια συντηρητική παράταξη, με αυτοκριτική πάντα διάθεση και αναγνώριση λαθών μέχρι συγγνώμης σε αυτούς που αδίκησαν.

Θυμάμαι με νοσταλγία τις συναντήσεις μου με τον Παναγιώτη Κανελλόπουλο στο μικρό γραφειάκι της οδού Ακαδημίας και στο σπίτι της οδού Ξενοκράτους. Κάπως έτσι, μετά από χρόνια, θα ακολουθήσουν και εκείνες που είχα με τον Κωστή Στεφανόπουλο.

Άνθρωπος δύσκολος και μοναχικός ο πρώην πρόεδρος, με εξέπληξε πολλές φορές με την ειλικρίνεια και τον αυτοσαρκασμό του. Δεν έκανε καμιά προσπάθεια να βγει μέσα από τις σελίδες αυτού του βιβλίου ο καλός φίλος, ο καλός πατέρας ή σύζυγος, ο καλός πολιτικός. Αντίθετα, όλα κακώς καμωμένα τα

έκανε. Συχνά η συζήτηση έπαιρνε μορφή «εξομολόγησης», ενώ άλλοτε γινόταν «σφίγγα» σε θέματα που μπορούσαν να εκθέσουν άλλα πρόσωπα.

Ο αναγνώστης θα έχει την ευκαιρία, μέσα από τις διηγήσεις του, να γνωρίσει έναν Στεφανόπουλο που πολύ λίγοι ξέρουν, αλλά και να φρεσκάρει στη μνήμη του πολιτικές διαδρομές, συμμαχίες και ίντριγκες που έλαβαν μέρος κυρίως μετά τη μεταπολίτευση.

Ανάγκη μου προσωπική είναι να τον ευχαριστήσω δημόσια για την εμπιστοσύνη που μου έδειξε. Και το ευχαριστώ γίνεται διπλό αν αναλογιστεί κανείς ότι οι συνεργάτες αλλά και οι οικείοι του με το τσιγκέλι τού παίρνουν κουβέντα για κάτι που τον απασχολεί. Κι αν παρατηρήσουν κάτι και του το πουν, θα πάνε ως απάντηση τη γνωστή φράση: «Ε, και λοιπόν;».